

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **JUDr. R. K., CSc.**, bytem x, proti žalované **Ústřední veterinární správě Státní veterinární správy**, se sídlem Slezská 100/7, 120 56 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2013, č. j. SVS/2013/062557-G,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 12. 1. 2014 žalobce napadl rozhodnutí označené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Středočeský kraj (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 13. 8. 2013, č. j. SVS/2013/047100-S. Tímto rozhodnutím byla žalobci podle ustanovení § 71 odst. 2 písm. c) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „veterinární zákon“) za užití § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta v úhrnné výši 10.000,- Kč za nesplnění povinností chovatele vyplývající z ustanovení § 40 odst. 1, písm. b), c) a d) veterinárního zákona, současně rozhodla podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích o uložení povinnosti nahradit náklady přestupkového řízení v paušální částce 1.000,- Kč. Podle žalované žalobce nesplnil povinnosti chovatele, když v hospodářství na adrese Jiřetice č. p. 1 neuložil osm kadáverů skotu, čtyři kadávery ovcí, dvě lebky ovcí, hovězí kosti, odříznutou hlavu a vnitřnosti skotu (dále též „vedlejší živočišné produkty“) do doby přepravy k neškodnému odstranění na místech, s nimiž vyslovila souhlas krajská veterinární správa, tak aby nedocházelo k ohrožení zdraví lidí a zvířat nebo k poškození životního prostředí a

nepředal tyto vedlejší živočišné produkty osobě, která provádí jejich sběr a přepravu, a v rozporu s ustanovením § 40 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona předal osm kadáverů skotu osobě provádějící sběr a svoz vedlejších živočišných produktů bez identifikačních prostředků.

Proti napadenému rozhodnutí uplatnil žalobce žalobu, ve které uvedl, že vlastní spolu se synem Doc. JUDr. R. K., Ph.D., LL.M. a dcerou Ing. I. Z. od roku 1999 statek ve V. Z. v k. ú. J. v okrese B.. Od 7. 4. 1999 je zapsán v evidenci samostatně hospodařících rolníků. Hospodářství je registrováno pod číslem x. Žalobce chová na tomto statku v průměru kolem 50 kusů masného skotu, kolem 60 ovcí, 20 daňků a další drobné domácí zvířectvo. Následně žalobce podrobně popsal průběh provedené kontroly, jakož i okolnosti jí předcházející.

Ke skutkovým zjištěním žalobce namítl, že tvrzení, že do hnojiště byly zahrabány kadávery skotu a ovcí je zavádějící a neodpovídá skutečnosti, neboť šlo o **náhle uhynulá zvířata**, která nemohla být bezodkladně odvezena do kafilérie z důvodu zledovatělé příjezdové cesty, pročež byly provizorně uloženy na povrchu zmrzlého hnojiště a přikryty slámou, aby se k nim nedostala dravá zvěř a nepovolané osoby. Kostí byly jednak kuchyňsky opracované zbytky, a dále kosti posbírané po celém hospodářství, jež byly roztahány v průběhu zimy psy a divokými zvířaty. Jak se dostala do hnojiště odříznutá hlava skotu s vnitřnostmi, se nepodařilo zjistit. Věděla o nich pouze paní L.. MVDr. S. přišla druhý den na kontrolu s příkazem od svého ředitele, že je má objevit. Žalobce označil za absurdní myšlenku, že by tyto věci do hnojiště dal chovatel, neboť by došlo k rozbití stroje při rozmetání hnoje.

Žalobce se následně vyjadřoval k dalším kontrolám, které byly na statku provedeny, ale netýkaly se projednávané věci. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí ani rozhodnutí orgánu prvního stupně se nezabývaly otázkou zavinění. Žalobce uvedl, že po operaci v květnu 2013 byl v měsících lednu, únoru a na počátku března na léčebném pobytu v zahraničí a o statek se nemohl starat. Péči o provoz proto předal dceři, které zajistil dostatek krmení a podmínky pro to, aby hospodářství fungovalo. Podle žalobce proto nešlo o vědomou ani nevědomou nedbalost, neboť on i dcera, která se hospodářství věnovala, víc učinit nemohli. To, že byl zpožděn odvoz kadáverů, bylo dle žalobce způsobeno neobvyklými klimatickými podmínkami. K jakémukoli ohrožení dle žalobce nedošlo, protože kadávery byly zmrzlé.

Žalobce následně přestřel své úvahy o motivaci orgánů ukládajících mu pokutu. Tyto úvahy se však netýkaly projednávané věci, proto měly povahu spekulací.

Žalobce namítl, že uložení pokuty bylo nezákonné, protože v daném případě se nemohlo jednat o přestupek. Pokud by se prokázalo zavinění a spáchání činu, šlo by o správní delikt, neboť žalobce je podnikající fyzickou osobou, a bylo by proto na místě postupovat dle ustanovení § 72 odst. 1 písm. g) veterinárního zákona.

Žalobce uzavřel, že rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo doručeno pouze jeho dceři, ačkoliv písemnost obsahující rozhodnutí a předvolání musí být dle zákona doručena do vlastních rukou dotčené osoby. Jiné osobě může být doručováno, jen pokud ji dotčená osoba zmocní plnou mocí s ověřeným podpisem. To se v daném případě nestalo,

Žalobce se při veškeré komunikaci se žalovanou odvolával na plnou moc s neověřeným podpisem. Aby tento nedostatek nemohl být považován za vadu v řízení, učinil žalobce prohlášení, že považuje rozhodnutí za doručené.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že žalobce byl zapsán v evidenci samostatně hospodařících rolníků pouze do 30. 4. 2009, kdy jeho registrace zanikla z důvodu nepřeregistrace (viz údaje z registru ARES <http://www.info.mfcr.cz/cgi-bin/ares/darvres.cgi?ico-69342342&iazvk=cz&xml=n>). V době vydání napadeného rozhodnutí byl v Registru ekonomických subjektů veden pouze jako advokát, a proto jeho protiprávní jednání na úseku veterinární péče bylo přestupkem, nikoli správním deliktem, jak žalobce namítal.

Skutečnosti uvedené v žalobě se podle žalované z velké části přímo netýkaly napadeného rozhodnutí, resp. vedeného správního řízení, a proto se žalovaná dále vyjádřila pouze k těm namítaným skutečnostem, které mají s projednávanou věcí přímou souvislost.

Žalovaná setrvala na svém závěru, že protiprávní jednání žalobce bylo spolehlivě prokázáno, a že tvrzení uvedená v žalobě nejsou způsobilá zpochybnit zjištěné skutečnosti zaznamenané ve spise. Dodala, že kontrola byla uskutečněna bez předchozího ohlášení a zahájena bez přítomnosti chovatele, tj. žalobce. V této souvislosti odkázala na ustanovení § 12 odst. 2, písm. a) zákona o státní kontrole s tím, že je povinností kontrolního pracovníka oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly, avšak tuto povinnost nelze vykládat tak, že nebude-li kontrolovaná osoba v dosahu, není možno kontrolu vůbec provádět. Podle žalované by takový výklad znamenal faktické znemožnění kontrolní činnosti. V tomto případě probíhala kontrola ve dnech 3. 4. 2013 a 4. 4. 2013 na venkovních pozemcích, do samotného objektu statku kontrola bez přítomnosti chovatele nevstoupila. Policie pak byla přizvána mimo jiné i proto, že chovatel nebyl přítomen. V průběhu kontroly se dostavila paní Z., se kterou bylo jednáno jako se zástupcem chovatele. Chovatel byl se závěry kontroly - s protokolem o kontrolním zjištění - seznámen a v zákonné lhůtě pěti dnů nepodal proti protokolu námitky. Vyjádření paní Z. ke kontrolnímu protokolu bylo řádně vypořádáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná označila postup oránu prvého stupně za postup v souladu se zákonem.

Při kontrole na hospodářství žalobce se v hnoji viditelně nacházely kadávery 6 kusů skotu (odhadem mezi půl rokem a rokem stáří) a tří kusů ovcí (dospělých). Až po částečném odkrytí hnojiště bylo vytaženo 7 kusů kadáverů skotu a 4 kusy kadáverů ovcí v částečném rozkladu. Po postupném přemístění hnojiště v něm byl nalezen ještě jeden celý kadáver skotu bez označení, dvě lebky ovcí, hovězí kosti a dále odříznutá hlava a vnitřnosti skotu (střeva, vyprázdněný obsah bachoru). Tento skutkový stav rozhodně nesvědčí o pouhém provizorním uložení na povrchu hnojiště a překrytí slámou, jak se snaží tvrdit žalobce, ale o skutečném zahrabání. Kostí jsou u tohoto zjištění okrajovou záležitostí, zcela zásadním však byly nálezy 8 kadáverů skotu a 4 kadáverů ovcí, 2 ovčí hlavy a hlava skotu. I u kostí však není pravděpodobné, že by se jednalo o kuchyňské zbytky, neboť šlo o polní hnojiště, a jeho umístění nenasvědčuje, že by se zde nacházely zbytky z kuchyně.

Žalovaná důrazně odmítla tvrzení žalobce, že se jako odvolací orgán nezabývala otázkou zavinění. Naopak tuto otázku pečlivě posoudila (zde odkázala na druhou polovinu str. 7 napadeného rozhodnutí). Dodala, že žalobci byla uložena pokuta nejen za to, že nepředal vedlejší živočišné produkty asanačnímu podniku, tedy jeho slovy, že byl odvoz kadáverů zpožděn - zde žalovaná podotkla, že podle stavu kadáverů bylo možno odhadnout, že byly v místě uloženy asi 1-3 měsíce. Podle žalované je pouze málo pravděpodobné, že po tuto

celou dobu byly přístupové cesty zledovatělé a proto nesjízdné, jak uvedl žalobce. Pokuta mu byla uložena také za to, že neuložil vedlejší živočišné produkty do doby přepravy k neškodnému odstranění na místech, s nimiž vyslovila souhlas krajská veterinární správa, a to tak, aby nedocházelo k ohrožení zdraví lidí a zvířat nebo k poškození životního prostředí, resp. uložení do hnoje není uložením v souladu se zákonem. Žalovaná neakceptovala ani tvrzení, že v zimním období byly kadávery zmrzlé, v této souvislosti dodala, že v hnoji dochází k samozahřívacím procesům, které urychlují rozklad těl i v zimním období. Z fotografií i z kontrolního protokolu je podle žalované zřejmé, že všechny kadávery byly ve vysokém stupni rozkladu, což znamená, že rozkladné procesy v hnojišti probíhaly i v zimě.

Z výše uvedených důvodů žalovaná setrvala na závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými zákony a obecně závaznými právními předpisy, a proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při soudním jednání účastníci na svých stanoviscích setrvali.

Žalobce předložil fotokopii Osvědčení o zápisu do evidence samostatně hospodařících rolníků dne 7. 4. 1999 s tím, že osvědčení bylo vydáno na dobu neurčitou. Pokud se týká vlastní kontroly ve dnech 3. 4.- 4. 4. 2013 dodal, že podle jeho názoru byla kontrola mírně řečeno nestandardní. V této souvislosti dodal, že s kontrolou musí být chovatelé vždy seznámeni (a to na místě). O kontrole byla sice informována policie v příslušném okrsku, tj. místní oddělení ve Voticích, ale také kriminálka v Benešově. Kriminálka z Benešova přijela na místo, avšak konstatovala, že se jedná o záležitost „veteriny“ nikoli jejich, a proto odjela. Na místo pak dorazila také televize, kterou „veterina“ informovala. Informována byla také paní L., která ve věci figurovala, ale žalobce či jeho dceru nikdo neinformoval. Dcera žalobce byla kontaktována až místní osobou (spoluobčanem obce), a proto se také dostavila ke kontrole. Paní L. sdělila, že zjišťovala, kde by těla uhynulých zvířat mohly být uloženy, a že jí jeden z bývalých zaměstnanců řekl, kde by měly být nějaké krávy zakopány. Dcera žalobce pak vyzvala kontrolu, aby vstoupila i do budovy, resp. do areálu budov, aby byla na místě provedena kontrola. Podle názoru žalobce dne 3. 4. 2013 nebyla zjištěna žádná závada. Těla zvířat nalezených pod slámou nebyly podle žalobce důvodem pro pokračování v řízení, protože kontrole bylo oznámeno, že existence kadáverů byla nahlášena kafilérii. O nahlášení této skutečnosti nemá žalobce žádný doklad. Dne 4. 4. 2013 pak byla dcera žalobce telefonicky informována „veterinou“, že byl dán příkaz k pokračování kontroly. Podle názoru žalobce byla při kontrole dne 4. 4. 2013 konstatována celá řada závad. Např., že jeden beran kulhá, že zvířata jsou ve špatném stavu, že chovatel porušil povinnost zajistit, aby mu zvířata neunikla. Podle názoru žalobce ač veterinární a plemenářský zákon ukládá kontrole povinnost uložit pokutu po zjištění závad, přesto mu za tyto závady nebyla uložena žádná pokuta, pokutu dostal až v souvislosti se skutečností, která byla zjištěna již dne 3. 4. 2013, a to že těla uhynulých zvířat byla zakryta slámou, to vše v souvislosti se špatným počasím, a to poté, kdy o jejich úhynu byla příslušná kafilérie informována. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Pověřená pracovnice žalované v závěrečném přednesu v plném rozsahu odkázala na vyjádření žalované, jakož i na napadené rozhodnutí, současně dodala, že skutkový stav vyplývající z napadeného rozhodnutí nebyl ani v průběhu řízení před sudem zpochybněn,

resp. ani žalobce nález předmětných kadáverů nezpochybnil, a proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Podle protokolu o kontrolním zjištění byla dne 3. 4. 2013 v 12:30 hodin započata kontrola hospodářství žalobce (x) z počátku bez přítomnosti chovatele. V 13:45 hodin se dostavila paní I. Z., které byl předložen služební průkaz veterinárního inspektora č. 21120 a oznámen předmět kontroly kontrola zacházení s vedlejšími živočišnými produkty, kontrola péče o chovaná zvířata, jejich klinického a výživného stavu a jejich značení dle plemenářského zákona. Kontrola byla ukončena téhož dne v 14:30 hodin, a dále pokračovala dne 4. 4. 2013 v 9:15 hod. a byla ukončena téhož dne v 15:30 hodin.

Během kontroly bylo provedeno zadokumentování polního hnojiště oddělené křovinatým porostem od polní cesty, která navazuje na cestu k objektu a dále vede mezi pastvinou pro hovězí dobytek a loukou. V hnoji se viditelně nacházely kadávery 6 kusů skotu (odhadem mezi půl rokem a rokem stáří a tři kusů ovcí (dospělých), přičemž zvířata nebyla označena registračními čísly (ušními známkami), nejméně v jednom případě dříve značena byla. Kadávery byly v různém stupni rozkladu, vzhledem k chladným dnům odhadem 1 - 3 měsíce po úhynu, přičemž v hospodářství žalobce je za rok 2013 uveden úhyn dvou kusů skotu, registrační číslo x a x dne 25. a 28. 1. 2013. Dne 4. 4. 2013 po částečném odkrytí hnojiště bylo vytaženo 7 kusů kadáverů skotu a 4 kusy kadáverů ovcí, které byly předány asanačnímu podniku. Chovatelka ke kadáverům předala 7 průvodních listů skotu x. Na žádost Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Středočeský kraj bylo celé hnojiště postupně přemístěno, v hnojišti byl nalezen ještě jeden celý kadáver skotu bez označení, dvě lebky ovcí a větší skupina hovězích kostí, a dále odříznutá hlava a vnitřnosti skotu (střeva, vyprázdněný obsah bachoru) svědčící o tom, že tento kus byl poražen a zpracován na hospodářství. Výskyt vedlejších živočišných produktů nebyl neprodleně hlášen osobě, která provádí jejich shromažďování (sběr) a přepravu (svoz), při čemž chovatel nemá sjednán turnusový svoz vedlejších živočišných produktů, vedlejší živočišné produkty nebyly bezpečně uloženy a ošetřeny do doby přepravy k neškodnému odstranění na místech, s nimiž vyslovila souhlas krajská veterinární správa, a to tak, aby nedocházelo k jejich zcizení, k ohrožení zdraví lidí a zvířat nebo k poškození životního prostředí. S kadávery nebyly předány obchodní doklady a nebylo zajištěno, aby kadávery individuálně označovaných zvířat byly předávány k přepravě včetně identifikačních prostředků, čímž byl porušen § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 166/1999 Sb. Paní I. Z. prohlásila, že uložila kadávery na toto místo z technických důvodů, že vzhledem k počasí a stavu příjezdové cesty nebyl možný příjezd asanačního podniku, zahrabány do hnoje byly kadávery z důvodu, aby se k nim nedostali predátoři, především divoká prasata, lišky, toulaví psi a kočky, a registrační ušní známky sejmula z důvodu, aby nedošlo k jejich ztrátě a zneužití. Odstraněním identifikačního prostředku z uhynulých kusů byl porušen § 22 odst. 7 zákona č. 154/2000 Sb. Jako důvod úhynu uvedla I. Z. u dvou kusů

jejich uvíznutí v prohlubni u předkládaného sena a jejich udušení, u ostatních kusů náhlý úhyn v době mrazivého počasí Kontrolou v integrovaném zemědělském registru bylo zjištěno, že zvířata, jejichž průvodní listy skotu x byly předány asanačnímu podniku, stejně jako ovce x, jsou vedena jako živá zvířata chovaná na tomto hospodářství. Tím je porušeno ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 154/2000 Sb., konkrétně § 35 odst. 3 vyhlášky 136/2004 Sb. Při prohlídce pastvin a přilehlých pozemků byly nacházeny kosterní pozůstatky, v některých případech se zbytky dalších živočišných tkání. Pod vývratem u horní vodní nádrže byly pozůstatky ovce nebo ovcí, jejich počet vzhledem k pokročilosti rozkladu nebylo možno určit. Na pastvině ovcí byly nalezeny tři kosterní pozůstatky, mezi pastvinou ovcí a cestou další kosterní pozůstatek ovce, na pastvině daňků byly nalezeny 4 lebky a kosterní pozůstatky dančí zvěře. Veškeré nálezy byly zadokumentovány fotografickým přístrojem FinePixS5700. Nejednalo se o čerstvě pohozené kosterní pozůstatky, ve většině případů byly zarostlé trávou, v případě vyjmutí z travního porostu po nich zůstávala vyhloubenina.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle ustanovení § 40 odst. 1 veterinárního zákona jsou chovatelé a osoby zacházející se živočišnými produkty povinni zajistit neškodné odstranění vedlejších živočišných produktů, které vzniknou v souvislosti s jejich činností nebo v jejich zařízení; to platí přiměřeně také pro provozovatele letišť, přístavů a jiných míst vstupu do České republiky, jde-li o dovážené živočišné produkty, popřípadě jiné veterinární zboží, zabavené v souladu s předpisy Evropské unie a určené k neškodnému odstranění, nebo o kuchyňské odpady z dopravních prostředků v mezinárodní přepravě. Není-li stanoveno jinak, jsou povinni

a) hlásit neprodleně výskyt vedlejších živočišných produktů osobě, která provádí jejich shromažďování (sběr) a přepravu (svoz). Ohlašovací povinnost nemá chovatel nebo osoba zacházející se živočišnými produkty, pokud se s osobou, jíž byl povolen výkon veterinární asanační činnosti, dohodla na pravidelném (turnusovém) svozu vedlejších živočišných produktů,

b) třídit, označovat, bezpečně ukládat a podle potřeby ošetřovat vedlejší živočišné produkty do doby přepravy k neškodnému odstranění na místech, s nimiž vyslovila souhlas krajská veterinární správa, a to tak, aby nedocházelo k jejich zcizení, k ohrožení zdraví lidí a zvířat nebo k poškození životního prostředí,

c) uchovávat obchodní a jiné doklady, týkající se vedlejších živočišných produktů předaných k přepravě, po dobu nejméně 2 let, a jde-li o kadávery zvířat individuálně označovaných podle zvláštních právních předpisů, zabezpečit, aby tyto kadávery byly předávány k přepravě včetně identifikačních prostředků,

d) předávat vedlejší živočišné produkty osobě, která provádí jejich shromažďování (sběr) a přepravu (svoz), poskytovat jí k tomu nezbytnou součinnost a pomoc, zejména při přibližování kadáverů na místa přístupná dopravním prostředkům a při jejich nakládání, a platit jí za přepravu a neškodné odstraňování a další zpracovávání vedlejších živočišných produktů sjednanou cenu.

Podle § 5 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), kdo se veřejně nebo ve styku s jinou osobou přihlásí k odbornému výkonu jako příslušník určitého povolání nebo stavu, dává tím najevo, že je

schopen jednat se znalostí a pečlivostí, která je s jeho povoláním nebo stavem spojena. Jedná-li bez této odborné péče, jde to k jeho tíži.

Podle § 3 přestupkového zákona k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

Podle § 4 odst. 1 přestupkového zákona přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel

a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo

b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, podle níž uložení pokuty bylo nezákonné již proto, že se v posuzovaném případě nemohlo jednat o přestupek. V této souvislosti soud konstatuje, že žalobce byl zapsán v evidenci samostatně hospodařících rolníků, avšak pouze **do 30. 4. 2009**. V rozhodné době dne 3. a 4. 4. 2013 (tj. v době, kdy byla kontrola provedena), již jeho registrace zanikla z důvodu nepřeregistrace. Ostatně žalobce, v rozhodné době evidovaný jako advokát – osoba znalá zákona, je rovněž známo, že ani neznalost zákona či neznalost nové právní úpravy neomlouvá. V současné době je žalobce (dle údajů z evidence zemědělského podnikatele eAGRI) od data 5. 5. 2015 znovu registrovaný, což však pro posuzovanou věc není relevantní. Naopak právě tato okolnost nasvědčuje správnému závěru žalované a orgánu prvního stupně, že žalobce byl v rozhodné době fyzickou osobou (nikoli fyzickou podnikající osobou), a proto s ním bylo **zcela správně vedeno řízení o přestupku**. S ohledem na výše uvedené neshledal krajský soud námitku žalobce důvodnou.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce směřující proti skutkovým zjištěním a uvážil soud následovně:

Žalobce v žalobě i při soudním jednání připustil, že zahrabal vedlejší živočišné produkty do hnojiště, neboť je dle svých slov „provizorně uložil na povrchu zmrzlého hnojiště a přikryl slámou, aby se k nim nedostala dravá zvěř a nepovolané osoby“. Jelikož však byl sankcionován za neuložení kadáverů zvířat do okamžiku předání osobě oprávněné k jejich bezpečné likvidaci na místě, s nímž vyslovila souhlas krajská veterinární správa souhlas [viz § 40 odst. 1 písm. b) veterinárního zákona], je irrelevantní, zda byly vedlejší živočišné produkty uloženy na povrchu, nebo zahrabány, neboť v každém případě nebyly uloženy tak, jak požaduje právní předpis. Jak žalobce sám připustil, kadávery zvířat byly uloženy na hnojišti, tuto argumentaci žalobce považuje soud za lichou obranu žalobce v souvislosti s jeho tvrzením, že nebylo možné, aby je uložil sám, neboť by riskoval rozbití zemědělské techniky. Soud nemohl přehlédnout ani skutečnost, že žalobce rovněž nijak nerozporoval skutečnost, že orgánem prvního stupně byly vymezené kadávery předány osobě oprávněné k jejich likvidaci bez identifikačních prostředků, a proto soud uzavírá, že považuje skutková zjištění orgánu prvního stupně za věrohodná, zejména pokud je žalobce svými tvrzeními (i žalobními) nijak nezpochybnil. Skutková zjištění orgánu prvního stupně proto podle názoru soudu poskytla dostatečný základ pro rozhodnutí o přestupku žalobce a ani tato námitka žalobce není důvodná.

Další námitkou, kterou se soud zabýval, je námitka žalobce, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí se nezabývala otázkou zavinění. Ohledně této námitky uvážil soud následovně:

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 7 uvedla, že má za prokázanou nedbalost žalobce již proto, že žalobce věděl, že může svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, neboť má právnické vzdělání. Právě tuto domněnku žalované má soud za relevantní, neboť na obdobném principu staví zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který v ustanovení § 5 dává k tíži jednání osob hlásících se k určité odbornosti, jednají-li bez odborné péče, která je s touto odborností spojena. Mimo to, že má žalobce právnické vzdělání, nelze jak výše uvedeno přehlédnout i skutečnost, že do 30. 4. 2009 byl také zapsán v evidenci samostatně hospodařících rolníků, a proto soud sdílí závěr žalované, že postup žalobce byl zcela správně kvalifikován, neboť žalobce ve smyslu ustanovení § 3 a § 4 písm. a) přestupkového zákona věděl, že může svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a proto i tuto námitku žalobce shledal soud nedůvodnou.

Poslední námitkou, již se soud zabýval je námitka žalobce, která týkala vadného doručení rozhodnutí orgánu prvního stupně. O této námitce uvážil soud následovně:

Ačkoliv soud přisvědčil žalobci v tom, že podle § 20 odst. 2 správního řádu lze písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem, přičemž úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem, musel soud konstatovat, že to byl sám žalobce, který ve včas podaném odvolání uvedl, že se s napadeným rozhodnutím orgánu prvního stupně seznámil, dokonce výslovně **uvedl, že tuto vady považuje za odstraněnou svým prohlášením**. Přestože se tedy orgán prvního stupně nedržel dikce ustanovení § 20 odst. 2 správního řádu, nemělo toto procesní pochybení orgánu prvního stupně vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť se žalobce s jeho rozhodnutím seznámil a vadu považoval za odstraněnou. V této souvislosti považuje soud za vhodné odkázat na právní větu II připojenou k rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 9. 1998, č. j. 6 A 74/1996 - 30, „*Je-li podle výroku rozhodnutí nedílnou součástí územního rozhodnutí (§ 39 a násl. stavebního zákona) grafická příloha (situační výkres), musí být taková příloha doručena současně s rozhodnutím také všem účastníkům řízení, pokud se ovšem má rozhodnutí doručovat. Nestane-li se tak, přičemž grafická příloha byla vyhotovena a ve správním spise fyzicky existuje, porušuje správní orgán ustanovení o doručování a jde tedy o vadu řízení. Správní soud k takové vadě, je-li vytykána správní žalobou, přihlédně jen tehdy, mohla-li mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 250i odst. 3 o. s. ř.)*“. Na základě výše uvedeného ani tuto námitku žalobce neshledal soud důvodnou.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková